

Adrià Pujol

Antropòleg

“A Barcelona hi ha bondat”

Adrià Pujol va néixer a Begur però fa anys que és un barceloní de l'Eixample i en aquest racó ha fet arrels. A la *Revista Avenç* els agrada la seva mirada distant i alhora propera, d'escriptor antropòleg, quirúrgic i una mica bandarra que ja podíem llegir a *Picadura de Barcelona* i *La carpeta és blava*. Li van encarregar una sèrie d'articles que ara han publicat en forma de llibre i sota el títol de *Barcelonins*, una constatació que definir la gent de *Barna* és una quimera.

Adrià Pujol ha reunit tot d'articles sobre Barcelona
SARA CABARROCAS

Aquest llibre és un impossible.

Els qui som antropòlegs ja sabem que desentrellar qualsevol realitat social és un miratge, la que sigui, tant si és autòctona com si és a l'altra punta del món. Mai no arribaràs a tancar-la en una urna. La pots mirar, pots dir com és, però com que l'objecte d'estudi és el canvi social, l'únic que pots fer és descriure'l assenyalant els seus punts forts. Per això aquesta és la crònica d'un impossible.

Comparativament amb altres feines que has fet com a antropòleg, aquesta ha estat encara més impossible?

Barcelona no és més impossible que el Iemen, però té més dificultat perquè és on visc. És absurd que jo faci el retrat robot del barceloní, i per això me'n ric tant.

De fet, en el llibre, en lloc d'intentar l'observació analítica que es demanaria a l'antropòleg, fas una mirada tan subjectiva que fins i tot llegim la veu de la teva consciència.

Sí, això és un requisit narratiu per evitar el jo de l'autoficció, que és molt avorrit. Per fer-ho més entretingut poso la veu de la consciència i la dels records. Aquesta veu em salva de sentir-me hipòcrita o mentider o cursi. Hi ha d'haver algú de guàrdia, si no els *intel·lectualillos* som molt pesats.

De tota manera, alguna conclusió deus haver tret sobre els barcelonins.

Jo vaig fer antropologia urbana molt de temps i he estat en tres grups de recerca. No puc avorrit el lector amb teories, però sí que puc traduir aquesta teoria científica en una cosa més literària. Totes les ciutats són iguals: estem de pas, les identitats

són fràgils, fragmentàries, aquesta cosa tan efímera que és pròpia de la cosa urbana fa que no es pugui treure cap mena de conclusió. De quins barcelonins parlem? Jo he fet l'esforç de posar-hi xinesos, pakistanesos, gent de Torre Baró que, per a més inri, no se senten barcelonins...

Un dels trets que semblen diferencials del barceloní és l'orgull de ciutat. Ens han venut el Model Barcelona i ens l'hem cregut.

Sí que el model ens ha anat molt bé, però aquest discurs és molt pobre, se'l va inventar el Manuel Delgado i la Marina Garcés l'està estirant com un xiclet, però està ple de barcelonins de Sarrià que no tenen aquest discurs. Cada vegada que ens passa una cosa, ens creiem el centre del món, però com a proporcionador d'identitat, el Model Barcelona cada cop satisfà menys gent.

Al llibre hi ha una comparació molt maca amb les teves filles. El paisatge de la seva infantesa i el de la teva no tenen res a veure. Sí, elles han après a llegir amb els rètols que hi ha anant de les Glòries a Tetuan.

Tots els barcelonins hem après a llegir amb els rètols del carrer i era terrible pujar a l'autobús perquè havies de llegir més ràpid.

Aquesta agilitat mental, els que hem crescut en un poble, no la tenim. No té res a veure amb ser intel·ligent, però és una agilitat pròpia d'algú que ha nascut en un entorn urbà, que demana unes velocitats mentals que en un entorn rural no calen. Som més contemplatius.

I amb més mala llet.

Fa molts anys que ho dic al poble i no em creuen. A Barcelona hi ha bondat perquè la ciutadania és producte de l'*apretament*. No cal ser ciutadà a la Bisbal. En canvi aquí el civisme és imprescindible i es tradueix en bonhomia.

Suposo que ja t'ho han dit, però al llibre hi ha poc retrat de la vida de la dona.

Sembla que em justifiqui, però els meus articles feministes, la meua militància, són una cosa, però avui en dia si no és per l'Ada Colau, per la Gala Pin, per la Marina Garcés i poca cosa més, el relleu públic de les dones continua sent un drama. Fer veure que n'hi ha quan no n'hi ha no em sembla bé, encara que és cert que ho podria haver criticat. A l'exposició vaig voler ser paritari: 20 dones i 20 homes, però de les 80 dones amb qui vaig parlar, només 15 van superar aquest estigma del "No tinc res a dir".

També ho dic per les problemàtiques que abordes, no només per la falta de noms. Per exemple, això que diem de tenir la finestra oberta... No et pots imaginar la quantitat de dones que viuen soles i tenen problemes amb els veïns. Per a cada barcelonina, hi ha un malparit, i d'això no se'n parla.

La meua companya és filla d'una feminista històrica, la Cristina Font, i parlem d'això ben sovint. No hi ha cap dona que no hagi rebut alguna agressió ni a Barcelona ni al món. Què fem? Una de les consignes del feminisme que a mi m'agrada és que el que hem de fer els homes d'ara és callar. No opinar, com a mínim. I jo callo. *

BARCELONINS
Adrià Pujol Cruells

Editorial: Avenç
Barcelona, 2018
Pàgines: 152
Preu: 15 euros

Libres